

SEKLET

N:r 3

Lösnummer 50 öre

1957

Professor ersätter motboken

Den som närmar sig nittioåret av år har sett sin barndom och ungdomstid förflyta i ett töcken av okunnighet, då vetenskapen ännu låg och jäste i sitt urägg för att först i denna stora tid se skalet brista och det stora undret ske. Ett exempel därpå lyser fram ur följande urklipp ur Sv. D. den 25 febr. 1957:

"När motboken avskaffades förut-sattes att en hel rad positiva åtgärder skulle vidtas. Bland annat skulle den vetenskapliga sidan av alkoholproblemen uppmärksammas och en professur inrättas i teoretisk alkoholforskning. Till innehavare av denna professur har i dagarna utsetts med dr. Leonard Goldberg, vilken tillträder sin befattning den 1 mars. Det är gott och väl att man nu äntligen gjort slag i saken, men samtidigt är det anmärkningsvärt att man dröjt så länge. Långhalningen av ärendet vittnar inte om klar blick för forskningens betydelse i detta sammanhang. Etc."

— — — Här ha vi nu gått och antingen ha vi supit ovetenskapligt eller också ha vi varit nyktra ovetenskapligt. Här ha vi haft motboken på ovetenskapliga grunder och här ha vi skaffat bort motboken på ovetenskapliga grunder. Här ha hustrur anklagat sina män för fylleri, och så befinns det plötsligt att de saknat vetenskapliga skäl.

Den gamla nykterismen från Wiesselgrens fram till godtempleriet och blåbandsrörelsens dagar gick fram på lösa boliner utan vetenskaplig grund. I skolor och i kyrkor lärdes nykterhet — kanske idel villfarelse. När allt kommer omkring, vad skall väl bli det vetenskapliga resultatet? När det var frågan om röstningen för spritförbud 1922, så gav medicinalstyrelsen det utlåtandet, att om spritförbud infördes, så skulle det otvivelaktigt kosta en del människoliv, därför att spriten var en så lyckosam hemmedicin i vissa sjukdomsfall. Var detta vetenskap eller —kvacksalveri? Det tål kanske att utreda!

Ja, här stå vi i vår villrådighet och fråga: Hur skola vi nu bära oss åt? Skola vi tillråda allmänt supande eller allmän nykterhet under tiden, medan vi vänta på vetenskapens ntlåtande? Om vi ändå skulle ta oss en funderare varför motboken sprack. Ett elände var det åtminstone i vissa fall när den kom, därför att somliga ansåg det vara deras plikt att köpa ut vad man hade rätt

till — man bör väl inte försumma sina medborgerliga rättigheter: (skyldigheter): Det är nästan det enda fall, då man tänkt så helhjärtat medborgerligt.

Men — så togs motboken bort. Och så kom spritfloden som en verklig syndaflod. Vad hade det då varit för fel med motboken? Jo "herrarna", "representanterna", de som suttit vid riksdagsbordet och de andra förnämliga borden, ville själva ha tillräcklig "tilldelning". Men — tilldelningen blev för stor. Därför sprack motboken. nu är tilldelningen begränsad av den ekonomiska faktorn. Tidsenligt! Det är nationalekonomi. Den är också vetenskap.

Ja, så har man då hållit hundratala nykterhetsföredrag kanske fulla av vidskepelse och okunnighet. Må nu professor Goldberg lyckas bättre än vi gamla, som inte fick någon makt varken över motboken eller alkoholen! Men till sist må vi låta en ovetenskaplig kännare vittna om saken så gott han kan, Wilh. v. Braun:

"Gift i ådrorna utav naturen, du, som sänker mänskan under djuren, vem fann upp dig? Sångmö, säg mig det!
Jo, då satan fåfängt frestat Herran,
flög han hämndfull bort i mörkrets fjärran och han brännvin grät."

Halvdan Renling:

Nordisk etik möter pornografiskandalen

Innebär vår demokratiska frihet en obegränsad utveckling för det dåliga och smaklösa? Alla förnuftiga människor är väl ense om att pornografien varslar om det sjuka och ruttna i folksjälens. Helst ville vi leva i ett sunt och friskt samhälle, ett mentalhygieniskt. Dörrar och fönster i våra tobakshandlar och kiosker är klädda med pornografialster — vi påminnas varje dag om folkhemmets sjukdomstillstånd.

I diktaturstaten är det enklare. Diktatorn kan där helt förbjuda pornografien som skadlig. Så har det ju skett i antika och moderna kulturstater.

När skotten i fängelset ändade tsarfamiliens liv, så gällde det sju personer; men skyttarna hade bommat på en, nämligen Anastasia. Hon hade dock märke efter en kula, som snuddat vid huvudet bakom örat. Enligt någon av soldaternas vittnesbörd hade en av dem skrikit förtvivlat, varför någon slagit henne i huvudet med en gevärskolv. Av slaget bedövades hon. Hon hade därjämte andra märken efter miss-handel, tänder i överkäken utslagna, käkbenet krossat, svår hjärnskakning. Från Sibirien fördes hon under faror och strapatser till Rumänien, där hon blev gift med en av de soldater som räddat henne. Denne blev skjuten. Hon hjälptes sedan över till Tyskland.

På grund av allt vad hon sålunda genomgått var denna period ganska virrig i hennes medvetande, så att hon hade svårt att i sammanhang redogöra för densamma. På grund av slaget i huvudet och de chocker hon genomgått hade hon understundom svårt att tala och tankarna låste sig. Hon fick också utbrott av förskräckelse, greps ofta av rädsla, varvid hon sökte dölja vem hon var. Hon sökte att utplåna det flydda, ville ej tala ryska både av fruktan att bli uppdagad och av motvilja mot de förskräckliga min-

ANASTASIA

En historisk tragedi

II.

Är dessa båda samma person — Anastasia?

nen. Hon tycks också av naturen ha haft ett trotsigt och självständigt lynne på samma gång som hon var lekfullt uppsluppen.

Men nu skriver jag såsom om Anastasia vore Anastasia och inte såsom av domstol dömd att vara en polsk lantarbeterska. Denna "lantarbeterska" har emellertid haft ett förundransvärt gott minne från sin barndom vid det kejserliga hovet eller hur skall det förklaras? I boken "Anastasia" av Harriet von Rathleff-Keilmann finnes flera sidor av sådana minnen både av personer och orter, dit de gjort utflykter. Vi återge bara ett par prov:

"När vi voro där (i "Spala" i Polen) kunde vi från fönstren se, hur djuren kommo ut från skogen och stannade helt nära vårt hus. Det var en underbar anblick. Där fanns ett vattendrag. Där tyckte vi om att leka och ville gärna draga av oss skor och strumpor och vada omkring i vattnet, men för det mesta fingo vi det inte. Jag har emellertid ofta gjort det, då man inte passade mig så noga. Ofta reste vi till Krim. Det var den vackraste plats, jag sett i Ryssland. Blommorna och växterna voro ännu yppigare där än här i Lugano."

"Mycket har jag inte att förtälja om Riga. Jag vet blott att vi någonstans planterade sju träd, ett för var och en av oss. Jag har själv skovlat igen jorden kring det träd, som planterades för mig.

Då man föreläste för henne om sammanträde i N. F. sade hon: Vem är Briand, om honom har jag aldrig hört talas. Förr var det ju Poincaré, honom känner jag, han var hos oss på besök. Jag kommer ihåg, att han hade med sig presenter till oss fyra flickor, varöver jag mycket glädde mig. Det var strax in-

Forts. & sid. 2, spalt 1.

Forts. & sid. 2, spalt 2.

nan vi reste till Moskva och kriget bröt ut." — Vid det tillfälle hon omtalar ordnades för kriget, varvid Poincaré medförde försäkringen, att Ryssland skulle få "fria händer i norra Skandinavien", d. v. s. rätt att erövra Nordsverige och Nordnorge. Emellertid brötos de ryska arméerna sönder genom Hindenburgs manövrer. Därigenom strandade överenskommelsen och Ryssland måste sluta separاتفred. Därpå utbröt den ryska revolutionen. Det går ej alltid efter beräkning. Redan 1913 utgav en officér i den franska generalstaben en skrift i vilken visades genom en kartsnitt hur Tyskland skulle delas genom kriget, som antogs skulle börja våren 1915: men skottet i Sarajevo utlöste kriget några månader förr. Dessa saker voro ej obekanta för tyskarna. I en bokhandel i Stockholm fann jag en fransk bok "La Scandinavie", skriven några månader före kriget, där författaren, som vistats i Sverige och hade väl reda på våra förhållanden, resonerade om huruvida Sverige skulle förhålla sig neutralt eller ansluta sig till Tyskland på grund av de ryska spionerna genom sågfilare etc.

Anastasias redogörelse på denna punkt kan alltså väl verifieras. Den "polska lantarbeterskan" tycks alltså besitta höjden av klärvoajans!

Nu har vi emellertid här tvenne fotografier. Dessa skola återge samma person, nämligen den polska arbeteskan, som vårdats på sinnessjukhus. Det var ju örat som spelat så stor roll. På den ena bilden syns örat, på den andra icke. Det var en anonym professor i Schweiz, som undersökte öronens form, som han aldrig sett utom på fotografier, på "lantarbeterskan" just detta. Tretio år efter mordet på tsarfamiljen utföll domen i Berlin. Vad erhöj professorn för det intyget? Bilden av den verkliga lantarbeterskan är grovt retuscherad och påmålad särskilt öronen, isynnerhet det vänstra, vilket syns bättre på fotot i boken.

Likheten mellan de båda fotona överlämna vi till betraktaren att bedöma.

Men nu ha vi en annan bedömningsgrund, nämligen den radioaktiva strålningen återgiven genom pendelutslag. Det är ju rent av farligt att tala därom eller att taga hänsyn därtill i denna vetenskapliga tid. Det är ju också en mycket ömtålig bedömning i likhet med en mängd annat som är vetenskapligt erkänt. Det tycks förhålla sig så att de flesta personer ha svårt att iakttaga den objektivitet, som sådan undersökning kräver, varjämte de pendelformer som erhållas äro mer eller mindre subjektiva, d. v. s. olika typer hos olika människor.

Vi ha också många bilder från Anastasias barndom i Ryssland. Alla dessa och bilden av huvudet med håret över öronen ge samma form. Däremot ger huvudet av lantarbeterskan en helt annan form. Anastasias bild ger C-B-3, en mycket hög intelligens 25 (26)), intuition

täckmantel. Borde inte något liknande ha gjorts även i Sverige, helst för några år sedan?

Med de öppna gränserna mellan de nordiska länderna följer ett intressant etiskt problem gemensamt för Norden. Ett grovt exempel är detta: Om våra nordiska grannländer lyckas helt utrota pornografien, får då en svensk turistbyrå annonsera så här — "Res till Sverige, där får ni läsa pornografi".

När riksdagsmännen åter tar itu med frågeställningarna om nya lagförslag mot pornografien, vill man hoppas att de når resultat utan diktatoriska åtgärder. Men de demokratiska censurbestämmelserna måste väl åter komma till sin rätt. Det gråter inte många i det här landet för.

Lagutredningsmännen bör också vara förvissade om att oppositionen mot pornografien inte heller skulle ha saknats i Sverige under de senaste åren, om inte denna opposition haft kompakt motstånd. Det finns exempelvis författare och journalister som rest flammmande protester och varningar mot pornografien, men blivit avvisade av "kulturvänliga" tidningar och tidskrifter.

De ideella tidningarna vill inte beröra de tråkiga pornografiförhållandena. De är rädda för att ge gratisreklam åt hanteringen ifråga. Endast pingstvännernas dagliga tidning har haft klara stridssignaler i alla väder.

De veckotidningar däremot som inte är ideella har man intrycket att de när som helst kunde övergå till pornografien — om de bara vågade, om de bara visste att övergången vore ekonomiskt lönande. Skolexemplet var en höglitterär tidning som i vanliga fall såldes i ett par exemplar, men efter att ha publicerat en pornografisk artikel tusendubblades i upplaga. Kanske har exemplet efterföljare.

De ideella tidningarnas tystnad kan vara en styrka. De ha sysslat med sundare ting i väntan på de slagkraftiga lagförslagen som kanske även i vårt land kan stävja pornografitrafiken och utpeka de verkliga syndabockarna till dennas utbredning.

23. Lantarbeterskan ger C-Ö-2. Intelligens 22 (23) — 21 intuition.

En sak kan som vi se bedömas olika, då man har olika utgångspunkter. Det kan ju hända, åtminstone enl. somligas omdöme, att de juridiska sakkunniga och deras naturligtvis vetenskapliga rådgivare ha mera rätt än jag. En sak väcker dock min synnerliga förvåning, att de som lagt sitt omdöme så hårt på öronen, inte ha mått huvudbredden på de olika bilderna. Det bör väl eljest vara det första, då det är fråga om huvudform etc. Det är oerhört svårt med sakkunskapen, som vi känna till även hos oss, t. ex. vid rättegången mot biskop Hejlskov.

V. V.

Grafologisk orientering

III.

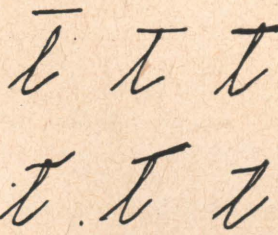
Ordet grafologi är sammansatt av två grekiska ord, varigenom dess betydelse blir skriftläsning eller skrifttolkning, d. v. s. konsten att tyda vad en stil har att säga om en persons karaktär m. m. eller att uppvisa, vem som har skrivit en viss skrift.

För att använda grafologien finnas två metoder: Den intuitiva och den logiska eller systematiska. Endast den senare torde kunna bevärdigas med namnet vetenskaplig. Därav följer icke att den har högre värde än den förra.

Vid den intuitiva metoden lever man sig in i själva handstilen. Man känner inom sig själv eller med ansett till rörelse, imitation, hur man känner det eller hur man tänker o. s. v. då man gör denna rörelse. Starkt klärvoajanta personer kunna med denna metod åstadkomma underbara saker. En person, som hade denna gåva starkt utvecklad, var Rafael Scherman, som skrivit boken "Handstilen ljugar icke". Den gåva kan uppövas. Schermann hade övat densamma från barndomen.

Den andra vägen är den systematiska, den objektiva. Då lär man sig lagarna för skrivtecknen. Men för att kunna med framgång använda sig av denna metod erfordras en god utbildning av jämförelseförmågan och även av konstruktionsinnet m. m.

I föregående nummer av "Seklet" hade vi lämnat en rad exempel på olika sätt att skriva strecket över bokstaven t. Vi meddela ännu en gång bilden. Vilken betydelse ha de olika skrivsätten?

Den första typen anger en person som vill s. a. s. se världen under sig. Han vill härska och bestämma. Han kan vara en despot, men behöver inte nödvändigt vara det. Men undervärderar sig själv gör han icke. — Den andra typen är lik den förra men mera ovisst, man kan säga mera svår att tyda i hans egoism och anlag för översitteri, emedan hans egenskaper äro mindre utpräglade och t. o. m. motsatta. Blir emellertid strecket som vi se i det tredje provet mycket skarpt markerat, då är personen mera självsäker och avgjord. — I det fjärde provet se vi en person av liknande typ som föregående, men på samma gång med stor olikhet. Denna vill härska mera andligt. Det kan vara en person med ideell läggning, men inte ger han sig i första hand i diskussioner. Det är ganska fåfängt att disputera med honom. Men han kan vara rätt-

färdig och rättvis i sin strävan, men också en dubbelnatur. — I det femte se vi en överensstämmelse med föregående, men med större och mera markerad envishet. — I det sjätte skriver en person, som inte kan tränga sig fram, han fattar livet lätt, undviker svårigheter, kan lätt komma i den ställningen att bli undertryckt och misshandlad av andra, men kan också själv vara ganska oberäknelig.

Som förut är sagt bör man ej utan vidare draga förhastade slutsatser av ett tecken. Det förhåller sig med grafologien som med frenologien att för en rätt bedömning måste olika sidor jämföras med varandra, så att man får ett helhetsintryck. Ett tecken kan upphävas av ett annat motsatt, varigenom det ena neutraliserar det andra. Ofta uppkommer därigenom en motsatsnatur med starka strider i den egna själen.

I närmast följande skola vi upptaga till provning sambandet mellan frenologi och grafologi m. m.

Böcker som hjälpredor

När allmänheten började lära sig att skriva här i vårt land, d. v. s. så småningom efter upprättandet av folkskolor efter 1842, utkommo också en del hjälpredor, t. ex. "brevställare". Att forma bokstäverna började allmänheten att kunna, men att författa brev och andra handlingar var ännu alltför ovant.

Andra böcker samlade citat, visdomsord, prov på författares tankar o. s. v. Dylika utgåvor ha alltför framkommit, och det är intressant att få en inblick i vad världens stora tänkare, skalder, andliga ledare och vetenskapsmän röra sig med för tankar och ideal. En liten dylik skrift är den som bär skylten "Ord om lycka", som finns på Litteraturförlaget (3:75). Vi göra några citat ur densamma:

Hur lycklig den, hur full av tro, som byggt sin själ en himmelsbro på stadiga arkader och redan från sin ungdomsdag förmår och vill och vågar tro på en barmhärtig fader. O, kunde även jag!

Verner v. Heidenstam.

Men de 281 citaten handla inte bara om "lycka", de handla även om skönhet, sanning, godhet.

Endast sanning segrar till slut.

Gandhi.

Ondskan löper snabbt som ett snälltåg. Det goda skrider långsamt som en oxdrift.

P. V. Nasby.

Redaktör och ansvarig utgivare
HARRY BLOM

Adr. Box 634 — Stockholm 1

Tel. 67 14 94. Postgiro 5 29 99.

Pren.pris 2 kronor

Utkommer med 6 nummer 1957

Upplaga: 20.000 ex.

Nr 3 — 1957

APMÄNNISKAN

De som urartat till att bli tänkare kan varken vara apor eller människor.

Att aporna äro våra närmaste förfäder är det väl ingen modern människa som skulle kunna bestrida, med mindre än att det är en av de få undantagen och vanartningarna, som kallas "tänkare", ty "tillståndet av reflektion är ett onaturligt tillstånd, och en människa som tänker är ett urartat djur" (Rousseau).

Ge vi emellertid akt på människan och aporna och finna vi därvid vissa gemensamma egenskaper, så äro ju dessa vittnesbörd om släktskapens närhet och omfång. Hur djupsinnig och tänkande ser inte en apa ut, där hon tycks försjunka i betraktande med sina forskarögon! Detta är dock, synnerligast om vi gått in skola hos djur- och barnpsykologen Katz, endast en reflex gemensam hos apan och barnet, en viss omedveten nyfikenhet och lust att göra efter, i vilka avseenden apan givetvis överträffar människan, varför det kanske är troligare att prof. Broman har rätt, att det är apan, som härstammar från människan. Hur man än vänder på saken, så tycks dock släktskapen vara obestridlig, så när som på dem som urartat till att bli tänkare och som varken kan vara apor eller människor.

Ni har kanske hört berättelsen om araben, som i egenskap av affärsman vandrade omkring med en säck full av röda mössor, blev trött, lade sig att sova i skogen, tog en mössa ur säcken och satte den på huvudet, lade sig och somnade. När han yrögd vaknade upp och såg sig omkring, såg han träden runt omkring fulla av apor, försedda med samma slags mössor som han själv, men — hans säck låg tom på marken. Apona hade sett honom ta på sig mössan, nyfikna som de voro, och härmade hans beteende, ty apans beteendemönster och människans beteendemönster äro ömsesidigt av samma art. Till sist blev mannen i sin förtvivlan så arg, att han rev av sig sin egen mössa och kastade den på marken. Vips, så gjorde aporna detsamma! Huruvida de även hjälpte honom att plocka in mössorna i säcken för-målar inte historien.

Man behöver nog inte söka länge för att finna motsvarigheter hos människorna i deras inbördes "beteendemönster". Det var t. ex. några damer i Amerika, förmodligen urartade tänkande varelser, som hittade på att måla naglarna röda för att inte det mörka negermärket skulle skvallra om negerblod från något föregående släktled. Damerna runt omkring stirrade nyfiket som apor på de röda naglarna. Och så tittade de på hur det gick till att måla och

så var målningen i full gång över hela världen. Nu återstår det bara att t. ex. Dior eller någon annan auktoritet ställer till med avmålning, vips, så börjar det nya modet att sprida sig som en ny modevetenskap, ty skall något gälla i vår tid, så måste det kallas "vetenskap", som vi strax skola se.

Det var en gång en fältskär, som hittade en del blåsor på juver hos kor. Han överympade dessa på människor med påståendet att dessa voro den konträra motsatsen till smittkoppor och i fiendskapen mellan de två hade denna ympning livslång övermakt över fienden smittkoppor. Och genast var nyfikenheten, imitationen i gång. Det upp-trädde visserligen några som tänkte, men de skuffades åt sidan. Sen var det andra, som vände på saken och som menade att de två ej voro fiender utan i grund och botten samma sak. Det förhöll sig så att den som kom först tog människan i besittning. Den svagare var nämligen lika stark som den starkare. Detta gäller som vetenskap än i dag, en vetenskap som är befriad från tänkande. Visserligen uppstod här i Sverige efter den stora epidemien på 1870-talet en tänkare vid namn Siljeström, rektor och pedagog, som blev kallad "landets skarpaste huvud". Denne började att syna den svenska statistiken över smittkoppor. Han fann att talet om kopp-skyddet var idel bedrägeri, falsk slentrian. Men apättlingarna sam-lade sig i flockar och eftersom de utgjorde massan, så blevo de människor, som urartat till tänkare, en avgjord minoritet. Sålunda segrade "äfflingarna" hos både regering och riksdag.

Nu har det funnits tänkare, som menat, att om det vore något verkligt med vaccinationsskyddet, så skulle de uvyvaccinerade ha den minsta dödligheten i kopporna. Men så långt som det finns någon statistik från hela länder över dödligheten i årsklasser, så är det överallt detsamma, att den nyvaccinerade årsklassen har större dödlighet än närmast efterföljande och denna större än nästa o. s. v., så att 10—15 år efter vaccinationen är det bara ett jämförelsevis ringa antal som dö i kopporna.

Sålunda finns det vissa tänkare som mena, att detta är ett direkt, enkelt och klart bevis mot vaccinationen. Men så får man inte tänka. Man får överhuvud inte tänka alls, ty detta måste ju vara tecken på en till djur urartad människa. Så tycks i alla händelser ympvetenskapen mena i likhet med Jean Jacques Rousseau.

Vivos Voco

"Grottväggarnas under" och — frenologien

I en understreckare i Sv. Dagbl. den 13 nov. 1956 har prof. Nils von Hofsten skildrat och begrundat de mycket omtalade och beundrade djurmålningarna i grottor i Sydfrankrike. De äro målade för minst 20,000 år sedan med en sådan teknik att de äro klart synliga ännu i vår tid och äro utmärkta av stor, levande konstnärlighet.

I denna skildring gör professorn följande synnerligt intressanta anmärkning: "Klyftan mellan människans konstnärliga och intellektuella utveckling lär oss något väsentligt om hennes natur. Den konstnärliga driften och skaparförmågan tillhöra ett primitivt skikt av släslivet, som är förbundet med gamla, djupt lig-gande hjärncentra och har stark för-ankring i förmänskliga stadier. Detta stämmer, förefaller det, med vad som är bekant om barns och vildars själsliv. Det blir nu förstaeligt att bildkonsten nådde en höjdpunkt, medan kulturen för övrigt stod i bör-jan av sin mångtusenåriga utveck-ling."

Här har professorn erkänt frenolo-giens grundprincip, förmodligen på ett oberäknat sätt. Frenologiens grundprincip är nämligen att olika själsförmögenheter ha sina för dem egenartade nervcentra. Hjärnan är uppbyggd av skapare-tanken, från lägre till högre livsformer. I "Män-niskokunskap", del I, sid. 173, har jag medelst en bild visat hur hjär-nan är uppbyggd. Professor von Hof-sten hänvisar till barnens och dju-rens psykologi. Ja, barnet har ju sitt ena arv långt ned från föregående livsformer i samma rot, där djuret har sin rot. Därav likheten. Vilka själsgåvor är det nu, som först ut-vecklas hos barnet? Jo, jämte själv-uppehållsedriften iakttagelseförmå-gan. Nu äro dessa hjärncentra "djupt liggande" så att de ligga i hjärnens botten. På de lägre hjärncentra upp-bygges sedan andra med nya egen-skaper, just så som hjärnan är ut-vecklad från de lägre djuren till de högre, till människan.

Denna utveckling se vi sedan ske olika hos olika människoraser. De primitiva folken ha just iakttagelse-organen starkt utbildade, d. v. s. par-tierna nederst i pannan och oftast en god bredd mellan ögonen. Till dessa partier höra också minnet. Däremot ha dessa raser svagare utbildning av pannans övre delar, de högre själs-egenskaperna. Dock är skillnaden mellan även de lägre människora-serna och de högre djuren synnerligt påtaglig enligt den frenologiska an-ordningen.

Vilken erfarenhet har man, så må vi fråga, när naturfolkens barn sät-tas i skola för civiliserad undervis-ning? Jo, just vad som frenologiskt är att vänta. De utmärka sig sär-skilt i teckning. Därjämte ha de ett gott minne i synnerhet för det skå-dade. Gäller det däremot filosofi och det abstrakta tänkandet, då äro an-lagen svaga. De se och uppfatta till-

varon och kunskaperna helst i bil-der. Naturfolken ha därjämte även släktorganen starkt utbildade, d. v. s. mitten och nedre delen av bakhuvu-det.

Gång på gång erfar man huru per-soner intuitivt fatta frenologien. Men — blir det sen fråga om dess system och vetenskapliga underlag, då flyr man bort från sitt eget bätt-re vetande, eftersom man hört att de "sakkunniga" (läkare och professo-rer, som inte studerat saken förneka och förhåna den. Och då kunde man ju själv bli förhånad!

Är det de kemiska göd-selmedlen, som skola rädda mänskligheten

"Hade vi inte haft konstgödsel-medlen, så hade en stor del av mänskligheten svultit ihjäl." Orden tillhöra en jordbruksexpert av främsta ordningen. Kan man då våga motsäga dem? Inte utan vidare. De innehålla en del sanning, ehuru betydligt överdrivna. Det är sannt att de ha hjälpt till att öka skördarnas vikt, men på bekostnad av deras kvalitet. Men det finns även en annan orsak, som så lätt glömmes. Vi kunna lika gärna säga: Det motoriserade jordbruket har räddat en mängd människor från svält. Vad som förut upptogs till födande av en mängd oxar och hästar, användes nu till frambringande av människo-föda.

Vi må här förbigå den dåliga kvaliteten och därav alstrade sjuk-domsformer genom de kemiska medlen och visa en annan sida av saken. Vi leva i vår tid enligt formeln: "Tänk ut en sats, min herre, som för i morgon gör mig sjufalt värre, men hjälper mig i dag på mina ben", eller "efter oss synda-floden".

Men — låt oss nu för en gångs skull även tänka på framtiden! I "Seklet" nr 4 1954 har jag recense-cerat ett större verk "Die Letzte Chance für eine Zukunft ohne Not" av Annie Francé-Harrar ett verkligt väckelserop angående jordbru-cket m. m. över hela jorden. Det cen-trala är förstörelsen av myllan, vis-serligen bara en sida av saken, men den räcker långt bara den. Och konstgödningen förstör myllan, som inom några år uppåtes, där så-dan odling bedrives. Snart står den civiliserade världen inför tvånget att nedskära konstgödningen till ett minimum och sätta i gång med ett drygt arbete för att åter sätta stora, utsugna arealer i fruktbart skick.

Er namnteckning

avslöjar Er begåvning.

Tydning 3: — kr.

H. GISSELMAN
Östavall

NOSTRADAMUS

Förutseende och förutsägelse.

II.

Inga förutsägelser utom de bibliska profetiorna ha väl blivit så mycket observerade och diskuterade som Nostradamus förutsägelser. Själv har han framställt dessa och deras tillkomst i tre olika skrifter. Den ena av dessa är förord till första upplagan av hans versbok år 1555, deciderat till hans son Caesar. Den andra är den nyssnämnda versboken, den största och som förnämndt ansedd. Den tredje är ett längre brev till konung Henrik II i Frankrike.

Ganska många kommentarer, större och mindre, till Nostradamus skrifter ha framkommit i synnerhet under de sista hundra åren. De mindre skrifterna ha i allmänhet författats av personer, som aldrig läst originalen, utan endast plagierat en eller annan av de större, ofta ganska godtyckligt.

Hur skall man nu rätt bedöma dessa skrifter? Först och främst är det tydligt att Nostradamus själv var övertygad om deras sanning och betydelse, att han fått dem som gudomlig uppenbarelse mest på astrologisk väg. Han hade även fått andra profetiska uppenbarelsen, men dessa volymer hade han bränt upp, "överlämnat dem åt Vulcanus." Han har fått sina uppenbarelsen från Gud och icke genom någon backantisk yra eller under något utbrott av galenskap, utan genom astronomiska påverkningar — "Soli numine divino afflati praesagiunt et spiritu prophetico particularis." (endast de som äro inspirerade av gudomlig upplysning kunna förutsäga en del händelser i profetisk anda). Han har visserligen förutsagt mycket, som slagit in, men skulle han i direkt språk utsäga vad som skulle hända, så skulle det anses som tomma fantasier och uppväcka fiendskap och åtlöje. Därför har han skrivit så att endast eftervärlden skall förstå det och finna att han talat sant.

Nostradamus är en olycksprofet. Det rör sig om krig, omstörtningar naturkatastrofer och framför allt betonas avfallet från kristendomen och förföljelsen mot de kristna. Han anger åren 1585 och 1606 såsom särskilt ödesdigra och som gränsår mellan olika tider. Dessa årtal äro emellertid endast fingerade för tvenne andra tal. Han anger själv i brevet till Henrik II, att han har en särskild tideräkning, nämligen från Adam. Fram till Kristus blir det enligt förklaring av Ruir i hans bok "Nostradamus" 4062 år. Vända vi om siffran 1585, så få vi året 5851, 4062 år därifrån, så få vi året 1789, vilket år N. anger såsom en begynnelse till förföljelse av den kristna kyrkan, 3 år därefter skall det bli en stor omstörtning, såsom av en ny tid. Gå vi så till siffran 1606 och vända om denna, så få vi året 6061, dra vi därifrån 4062 år, så få vi året 1999. Detta år anger Nostradamus

direkt i versboken så: "År 1999 den sjunde månaden år 1999 skall från himmelen (ur skyarna) komma en fruktansvärd konung för att angripa den store konungen från östern."

Hur oklar Nostradamus än må vara och huru många olika tolkningar en stor del av hans utsagor ha föranlett, det finns dock vissa punkter, som ej kunna förnekas såsom verkliga förutsägelser. Dit hör framför allt de många, klara beskrivningarna om den franska revolutionen, t. o. m. namnen på dem, som skulle gripa och förråda konungen och drottningen samt den affärsman, hos vilken de voro gömda. Två personer namnges, som ville rädda deras liv, men "den röda staden ville icke gå in därpå. Högt spel, grå dräkt, livet förlorat."

En annan märklig förutsägelse är att London skulle på grund av dess ogudaktighet brinna "året med de många sexorna", d. v. s. 1666, vilket också skedde.

Man torde få bedöma Nostradamus profetior i likhet med automatisk skrift, som ofta kan vara en underbar sammansättning av fantasier och kontakter med utomvärldsliga källor, vilka äga ett medvetande utom det vanliga dagsmedvetandet. Man har ingen anledning att betvivla hans förutsägelse om den stora kampen mellan västerlandet och "orientalerna", "muhammedanerna", "de röda", "de röda sekterna", "horderna". Märkligt är att han sett och hört den sista stora drabbningen föregås av en mängd fåglar, som ropa genom luften "huy, huy", med franskt uttal återges här ljudet av raketflygplan eller robotar.

Det stora avfallet från kristendomen och förföljelsen av all religion behöver man inte heller betvivla, det har redan skett i så påtaglig form att dess fortsättning torde vara given.

LITTERATURFÖRLAGETS ÖRTTJÄNST

Box 634, Stockholm 1.

erbjuder följande Elkaverkens pålitliga dragéer:

Lecithin:

Naturlig uppbyggnadsnäring för nervsystemet. 4: 25

Valerianadragéer:

Lugnande och välgörande för nerverna. 4: 25

Slankhetsdragéer:

Naturligt föryngrande Sundhetsmedel. 4: 50

Misteldragéer:

Vid nervös hjärtklappning, åderförkalkning, svindel, depressionstillstånd. 4: 25

Vetegroddragéer:

E-vitaminkällan nr 1 (antistressvitaminet). Tyska läkare använder nu E-vitamin vid hjärtlidanden, artärförkalkningar och angina pectoris. 4: 25

En bok för den som vill bli skön och slank — och äga en strålande hälsa!

Vivos Voco

FRISK — SLANK STARK

Med Moderna Metoder

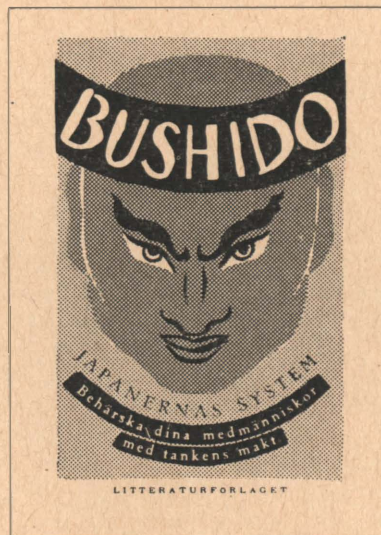

Förf. ger en fullständig beskrivning på fastekuren, när man bör ta den och hur den skall tagas, vilka som absolut ej skall taga en fasta. Olika slag av "halvfasta" beskrives. Den som vill bli slank skall finna ett kapitel om nya rön som visar hur man kan "äta ner vikten", bl. a. redogöres för den nya amerikanska "Drick middag". En hel del sidor ägnas åt moderna hjälpmedel som finns att tillgå i marknaden. I deta avssende blir boken ett litet uppslagsverk.

Matordning för en skönhets- och slankhetsdag är införd på omslagets insidor. Och så kostar den bara 2 kr. Beloppet får gärna sändas i frimärken. En bok för friska och sjuka som borde få stor spridning. — En bok för alla!

2:—

Bushido, japanernas system, visar vägen till koncentration och tankeskärpa — och hur man vinner sina medmänniskor!

Bushido är en bok för alla som vill något här i livet, för den som vill bli en god försäljare, för den som vill vinna vänner och för den som vill komma ur sin ensamhet, för den som vill bli frisk och för den som vill ha sin hälsa kvar. Det är en bok för läraren som vill ha sina elever med sig och för företagsledaren lika väl som för arbetaren. Bushido är en japansk yoga omsatt i västerländsk miljö. I Amerika tog den sig uttryck i Nyttänkarrörelsen. Bushido ger alla någonting väsentligt. 4:—

ÖRTAGUBBEN

har avlockat läkeörter deras hemliga krafter. Han vill lära oss använda dem för vår hälsas bästa.

Erfarenheter, som vise män gjort i gamla tider, har också örtagubben beskrivit.

Han lär oss även hur örterna ska insamlas, torkas, förvaras och tillredas.

Boken Örtagubbens 25 underbara läkeörter kan bli till ovärderlig nytta. 4—

* * *

Gelée Royale

ETT MEDEL FÖR HALSANS BEVARANDE

Gottfried Haussman heter mannen, artist och biodlare som anser sig ha kommit på orsaken till att bidrottningen blir större och dessutom bortåt 60 gånger äldre än de andra bina i samhället. Det är den föda hon får av de 5—9 dagar gamla arbetsbin som matar henne: en blandning av honung och frömjöl och en utstötning från huvudkörtlarna av dessa. Denna föda kallas Gelée Royale. Att detta även skulle vara nyttigt för människor är åtskilliga forskare både i Tyskland, Frankrike och USA ense om. Men Haussman har lyckats dra praktiska slutsatser av sina undersökningar och gå vidare. Han har nämligen lyckats konservera Gelée Royal så att det håller sig ett år eller längre. En artikel om H. och hans upptäckt är införd i Allers nr 20 i år.

Gelée Royal användes i förebyggande syfte. Man tar 1 tesked dagligen ½ tim. före maten.

Standardförpackning,

375 gr. 15:—

Starkare dosering,

175 gr. 25:—

375 gr. 50:—

LITTERATURFÖRLAGET

Box 634 - Stockholm

Från LITTERATURFÖRLAGET

Box 634, Stockholm 1.

rekvireras här förprickade artiklar att sändas mot postförskott.

Postadress

Namn

Adress